

mål, man har sat sig, er nået. Denne statusopgørelse, der påbegyndes i styrelsesrådets samling i februar 1970 på grundlag af materiale, der fremlægges af bureauet, påregnes at kunne give oplysning om dels gennemslagskraften at de enkelte programområder og de dermed forbundne udgifter dels i hvilket omfang en givet målsætning er nået.

Konferencen vedtog et budget for 1970-71 omfattende udgiftsposter på 59.671.000 dollars, d. v. s. på 29.835.500 dollars for hvert af årene. Der var 342 delegerede som stemte for budgettet. Kina stemte imod, mens 4 faglige repræsentanter fra Dahomey, Kina og Tyrkiet undlod at stemme. Budgettet repræsenterer i forhold til 1969 en forhøjelse på 7,1 pct., hvoraf 3,75 pct. er egentlige omkostningsstigninger. Det blev fra fagforeningsside beklaget at den reelle forøgelse af budgettet ikke var større end godt 3 pct. Der skete ingen ændringer i kontingentskalaen og Danmark skal derfor som hidtil bidrage med 0,70 pct. eller for 1970 208.848 dollars.

3. Gennemførelse af konventioner og henstillinger.

Som det sker hvert år blev der af konferencen nedsat en komité, sammensat af regeringsdelegerede, arbejdsgiverdelegerede og fagforeningsdelegerede, til at gennemgå de rapporter, som, det i henhold til ILOs konstitutions artikel 22 påhviler medlemstaterne at indsende om de skridt, de har foretaget for at gennemføre de af arbejds-konferencerne vedtagne konventioner. Proceduren har siden 1927 været den, at en ekspertkomité, sammensat af fremtrædende jurister fra en række lande, i en række møder forud for årets arbejdskonference gransker de modtagne rapporter for at finde eventuelle uoverensstemmelser mellem ratificerede konventioner og de enkelte landes egen lovgivning. Denne komité afgiver indstilling til ILOs styrelsesråd, og materialet, de modtagne rapporter i arbejdet form samt ekspertkomiteens bemærkninger til disse, overgives til konferencekomiteen til drøftelse.

Af praktiske grunde rapporteres der hvert år kun vedrørende ca. halvdelen af de ratificerede konventioner, medens der det føl-

gende år rapporteres vedrørende de øvrige konventioner. Endvidere bearbejdes hvert år særlige grupper af konventioner og henstillinger på meget omfattende måde, idet der indhentes oplysninger både fra lande, der har ratificeret, og som ikke har ratificeret. Dette var i 1967 tilfældet med konventioner og henstillinger om arbejdstidens længde, i 1968 tilfældet med konventioner og henstillinger vedrørende tvangsarbejde og i år tilfældet med 17 særlige udvalgte, fundamentale konventioner og henstillinger, f. eks. vedrørende organisationsret, beskæftigelsespolitik, socialforsikring m. v.

Denne kontrollerende virksomhed, der er et karakteristisk og væsentligt led i ILOs arbejde, søges til stadighed effektiviseret og bragt i overensstemmelse med de krav, som organisationens skiftende struktur tilsiger. Som det fremgår af beretningerne fra 1967 og 1968 har konferencekomiteen disse år drøftet mulighederne for at hjælpe en række lande, hvor der — efter de foreliggende eller manglende rapporter at dømme — er vanskeligheder. Der opnåedes i 1968 enighed om at etablere en ordning med „direkte kontakt“ og at indføre denne som en forsøgsordning med øjeblikkelig virkning. Ordningen er baseret på følgende grundprincipper: Etablering af direkte kontakt kan kun finde sted efter udtrykkelig og formel anmodning fra et medlemsland. Vedkommende medlemsland skal på forhånd erklære sig enig i, hvilke problemer der skal undersøges og drøftes. Direkte kontakt skal ikke være af offentlig karakter og den skal ikke have nogen juridisk karakter. Herved adskiller ordningen sig fra de undersøgelser, som med hjemmel i ILOs konstitution kan iværksættes over for visse medlemslande, og som f. eks. for tiden er iværksat over for Grækenland og Spanien. Så snart den direkte kontakt er etableret, skal ILOs kontrolvirksomhed suspenderes i maksimalt et år for så vidt angår forhold, der er omfattet af ordningen. Direkte kontakt kan ikke igangsættes før der er opnået enighed mellem vedkommende land og ILOs generaldirektør om både de principielle sider ved ordningen og om, hvilke spørgsmål der skal tages op til drøftelse.

Det oplystes at en række lande allerede havde udtrykt ønske om denne form for bistand.